

лъкатушатъ пжтекиѣ за Задбалканско прѣзъ сѣдловината нарѣчена Вратникъ, къмъ Стара-Рѣка и Търново¹⁾. Между Сливенъ и Ново-Село се издига по-нискиятъ и обѣлъ Гаговицъ или Селишки връхъ, чакъ до върха насаденъ съ лозя и отъ двѣтъ страни заграденъ съ сѣнчести долове, въ които текатъ буйни никога непрѣсхващи ручеи. Лѣвиятъ долъ е Селишкиятъ боазъ или Селишки долъ. По-горѣ въ него се намиратъ слѣди отъ старо градище и още по-високо — дири отъ запусѣлъ мѣнастиръ или черквица по-срѣдъ четверожгълно градище съ остатъци отъ стара кула съ аязма и съ изгледъ дори до ямболско. На дѣсно отъ Гаговицъ е Ново-Селската рѣка . . . ; край нея се идва до хубавия Кадънъ-Кайнакъ, дѣто сега се намира фабриката на Поповичъ и Сарживановъ, съ желѣзни белгийски машини, на които се работи кафявъ и синъ шаекъ“.

Разходката на Иречекъ изъ тоя боазъ му е издала всичката прѣлестъ на планинскитѣ балкански кѣтове. „На с. и. надъ тази долина изкачатъ отзадъ най-високитѣ и най-голи жбци на сливенската панорама: Българка, Чаталка и по-нататъкъ гребенътъ Сини-Камъни, по хълбоцитѣ на които се криятъ прѣлестни, оросени съ пѣнясти, бистри, шумливи ручеи, скалисти кѣтове и множество сталактитови пещери: Змѣюви дупки, Орлови дупки, Птичи дупки и т. н. Задъ самия този гребенъ по Синитѣ Камъни, на върха е Кушъ Бунаръ въ „die Alpen von Islemije“²⁾ „Vogelquell“ (Птичи изворъ), едно отъ мѣстата, по които Султанъ Мухамедъ IV ходилъ на ловъ. Отъ тукъ източна Тракия има широкъ изгледъ . . .“

Край многото цѣнни забѣлѣжки за Сливенъ, отчасти цитирани по-рано, Иречекъ не изпуска едно отъ първостепеннитѣ прѣимущества на града — именно неговата индустрия.

„Въ началото на нашето столѣтие, пише той, главната индустрия въ Сливенъ била пушкарството — тюфекчилѣктъ. Сто занаятчий били длѣжни да продаватъ на турското правителство мѣсечно по 500 пушечни цѣви; всѣка цѣвъ се плащала по 20 гроша. Желѣзо за работа се доставяло отъ

¹⁾ Просто по едно невнимание, Иречекъ, подобно на останалитѣ автори, е погрѣшно отъждествилъ Вратника съ Демиръ-Капия, която е между първия и с. Стара Рѣка.

²⁾ Hamm Gesch. III, 951.